

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové, soudkyně Barbary Pořízkové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **T. T. N.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**, Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2015, čj. CPR 16184-6/ČJ-2015-930310-V243, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 2. 11. 2015, čj. 29 A 1/2015-37,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend Hradec Králové, ze dne 25. 3. 2015, čj. KRPB-90602-52/ČJ-2014-050026-SV, bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění, neboť bez platného víza pobýval na území České republiky poté, kdy mu dne 1. 9. 2014 uplynula lhůta k vycestování stanovená dřívějším rozhodnutím o správním vyhoštění. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky, byla stanovena na 4 roky. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím k odvolání žalobce změnil dobu zákazu vstupu na území České republiky na 1 rok a ve zbytku napadené rozhodnutí potvrdil.

[2] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Hradci Králové zamítl.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou blanketní kasační stížnost, s níž spojil i návrh na přiznání jejího odkladného účinku. K tomuto uvedl, že „[j]iž samotný fakt, že by stěžovatel musel opustit území ČR, znamená pro stěžovatele zásadní újmu, tu ještě násobenou znemožněním účasti stěžovatele na soudním řízení. Vzhledem k tomu, že jakýmkoliv, jiným osobám nemůže vzniknout prakticky vůbec žádná újma, je újma, která by byla způsobena výkonem napadeného rozhodnutí stěžovateli, jednoznačně nepoměrně větší než újma potencionálně ohrožující jiné osoby.“ K podpoře

uvedeného tvrzení stěžovatel dále poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, čj. 5 As 73/2011-100.

[4] Žalovaný ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti s jeho přiznáním nesouhlasil. Podle jeho názoru nelze tvrzení zásahu do práva na spravedlivý proces užívat jako obecný nástroj pro legalizaci dalšího pobytu cizince na území České republiky. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem, aby se na území České republiky zdržovali pouze cizinci, kteří dodržují právní předpisy a respektují právní řád. V důsledku bezdůvodného prodlužování neoprávněného pobytu na území České republiky cizinci mohou dosáhnout stavu, kdy prostřednictvím svých vazeb (zintenzivněním zájmu o potomky, navázáním vztahu, početím dítěte, ovlivněním svědků atd.) naplní podmínky § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a nelze je vyhostit pro nepřiměřenost zásahu do jejich soukromého a rodinného života.

[5] Podle § 107 s. ř. s., nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom užije přiměřeně § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, *jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*

[6] Nejvyšší správní soud po posouzení důvodů uváděných stěžovatelem dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. jsou splněny.

[7] Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 19. 11. 2014, čj. 1 Azs 160/2014-25, č. 3169/2015 Sb. NSS, konstatoval, že „[j]e-li přezkoumáváno rozhodnutí příslušných správních orgánů o správním vyhoštění, je újma, hrozící stěžovateli z jeho výkonu, zřejmá ze samotné povahy tohoto rozhodnutí. To platí přinejmenším, pokud jde o zajištění práva na spravedlivý proces a práva na respektování soukromého života. K tomu musí soud přihlídnout i tehdy, jestliže stěžovatel v žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (§ 107 odst. 1 s. ř. s.) netvrdí konkrétní skutkové okolnosti svého případu ani nenavrhuje důkazy k jejich prokázání“ (z recentní judikatury srov. též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, čj. 10 Azs 186/2015-29). K obdobnému závěru přitom Nejvyšší správní soud dospěl například také ve stěžovatelem citovaném usnesení ze dne 18. 8. 2011, čj. 5 As 73/2011-100, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že „může být pro výkon stěžovatelova ústavního práva na spravedlivý proces nezbytné, aby stěžovatel mohl zůstat na území ČR do skončení řízení o jeho kasační stížnosti. Byť je stěžovatel v tomto řízení, jak požaduje soudní řád správní, zastoupen advokátem, nelze přehlédnout, že k právu na spravedlivý proces náleží i právo účastníka vystupovat v tomto řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem, udělovat mu konkrétní pokyny pro výkon zastoupení atd.“ V této věci bylo sice přezkoumáváno rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu, tím spíše ale uvedené závěry dopadají na následky rozhodnutí o správním vyhoštění.

[8] Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v daném případě shledal příčinnou souvislost mezi právními účinky žalobou napadeného

pokračování

rozhodnutí, resp. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a možným vznikem nepoměrně větší újmy stěžovatele, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Dotčení práv třetích osob nebylo tvrzeno.

[9] Nejvyšší správní soud neshledal ani rozpor s důležitým veřejným zájmem. Ve shora citovaném usnesení čj. 1 Azs 160/2014-25 Nejvyšší správní soud dovodil, že „[p]okud jde o splnění druhého zákonného předpokladu, tj. že přiznání odkladného účinku není v rozporu s veřejným zájmem, soud vychází z povahy věci, z obsahu spisového materiálu, případně z vyjádření účastníků řízení o kasační stížnosti.“ Důvody uvedené v rozhodnutí o vyhoštění (tedy především pobyt stěžovatele na území České republiky bez platného víza po uplynutí lhůty pro vycestování stanovené rozhodnutím o vyhoštění) přitom dle názoru Nejvyššího správního soudu nezakládají žádná bezpečnostní či jiná rizika pro Českou republiku. Setrvání stěžovatele na jejím území do ukončení řízení o kasační stížnosti (která je projednávána v přednostním režimu) proto není z tohoto hlediska v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Úvaha žalovaného, podle které nedůvodným prodlužováním pobytu na území České republiky mohou cizinci prostřednictvím svých vazeb dosáhnout důvodnosti aplikace § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, je hypotetická, není doplněna o konkrétní skutečnosti relevantní pro projednávanou věc.

[10] Nejvyšší správní soud připomíná, že odkladný účinek podle § 107 s. ř. s. může být v řízení o kasační stížnosti přiznán a působit nejen ve vztahu k přezkoumávanému rozhodnutí krajského soudu, ale i přímo ve vztahu ke správnímu rozhodnutí (či jeho části), k jehož přezkumu se dotyčné řízení před krajským soudem vedlo (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2005, čj. 2 Afs 77/2005 - 96, č. 786/2006 Sb. NSS). Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti v této věci se tedy až do skončení řízení před Nejvyšším správním soudem pozastavují účinky žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného.

[11] Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. ledna 2016

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu